

VII Правда-та на Подкраля.

Иосифъ бѣше казалъ правото.... за да донесѣтъ на Мазаниела женѣ му вситѣ рыба̀ри отъ залива съединены и съсѣ окытени ла̀ди, отирохѣ въ Амалфіо да тѣрсятъ Пузолянкѣтъ, ко̀йкто наричахѣ вече подкралицѣ Неаполскѣ, кѣмъ ко̀йкто прѣдварително проводихѣ царскѣ прѣмѣнѣ обнизанѣ и обшитѣ съ елмазы, ко̀йкто бѣхѣ намѣрили въ Подкралевиѣ палаты.

Наближаваше вече опрѣдѣленныйтъ за вращаніето нмѣ часть. Всичко множество облечено като въ празникѣ чакаше на край морето, и една блескава и торжественѣ колесница бѣше ся отредила за да прѣнесе царицѣтъ на народа прѣзъ срѣдѣ градѣтъ....

И въ срѣдѣ всички тѣзи величія Мазаниелъ стоеше облеченъ въ рыба̀рскыѣ си дрехы.

Внезапно выѣ голѣмъ ся дига, шапкы ся хвърляхѣ на възбогѣ съ въсхыщеніе, народѣтъ ся рукиѣ на възъ еднѣ странѣ, екотѣтъ на клепалата ся сливаше съгрьмѣтъ на пушкалата.

— Ето; ето Подкралицата! честь и слава на Господѣжѣ Анieliцѣ.

Сърцето на рыба̀ря тупаше вече толкозъ силно, щото очевидно подбутваше дебелѣтъ му ризѣ.

И око̀то му отъ любовь по остро отъ на всички другы, най напрѣдѣ съгледа и позна на вѣтрѣ още въ заливѣтъ флотицѣ отъ ла̀ди, която идеше кѣмъ Неаполь. И колкото по на самѣ идеше това дружинство, отличтелно вече ся разпознавахѣ обкыченныѣ съ цвѣтія прѣпорцы, и жена тихо возена и свѣтло прѣмѣнена ся rozpoзнаваше на ла̀дицѣтъ ко̀йкто бѣше посрѣдѣ.

И въздухѣтъ трепереше отъ выкове — ето Подкралицата! честь и слава ней!

Но тутакѣ си приблѣдѣ, позеленѣ Мазаниелъ и ся